

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **M. A.**
st. příslušnost R. U.

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2024, č. j. OAM-1021/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 4. 8. 2024. K žádosti uvedl, že z Republiky Uzbekistán odcestoval 7. 5. 2024 letecky do I. a následně pokračovat do L. K cestě použil německé vízum s platností na dobu 11 dní. V Litvě se pokusil neúspěšně získat oprávnění k pobytu. Následně dne 17. 5. 2024 autobusem přicestoval do České republiky. V průběhu pobytu zde byl kontrolován policií a z důvodu neoprávněného pobytu mu byla uložena povinnost vycestovat. Je ženatý, má jedno dítě. Manželka s dítětem jsou v U. Nemá žádná zdravotní omezení a neužívá léky. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dluh, který mu vznikl v důsledku podnikání.
3. V rámci pohovoru dne 7. 8. 2024 žalobce správnímu orgánu sdělil, že chtěl přicestovat do Evropské unie, proto si vyřídil německé vízum. Chtěl získat pobytové oprávnění, zjistit u kamarádů z České republiky a Holandska, jak to tady funguje s prací. Byl také v Itálii a následně odjel do Litvy. Do České republiky přijel na doporučení kamarádů, chtěl si vydělat peníze a odjet domů splatit dluh. V Německu nikdy nebyl, nikoho tam nezná, nezná ani německý jazyk.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III, žalobcova tvrzení, předložené doklady a vyjádření Spolkové republiky Německo konstatoval, že dne 4. 8. 2024, kdy žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, byl držitelem víza vydaného Spolkovou republikou Německo dne 29. 4. 2024 s možností jednoho vstupu a maximální délkou pobytu 11 dní od 26. 4. 2024 do 21. 5. 2024. V případě žalobce tak bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný požádal dne 9. 8. 2024 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území za účelem posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 13. 8. 2024 žalovaný obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost v případě žalobce uznala.
6. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Německo, ze dne 30. 5. 2023 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa (jak to v minulosti zcela jednoznačně

učinil v případě Řecka). Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlížejí; o udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají desetitisíce uprchlíků.

7. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce se nepotýká s žádným závažným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. V České republice v minulosti dlouhodobě nepobýval, nemá zde vybudovány dlouhodobé vztahy. V Německu se nesetkal s žádným problémem a neuvedl žádné důvody, pro které by tam nemohl odcestovat. Žalobce je nízkého věku, soběstačný a samostatný. Z uvedených důvodů se žalovaný rozhodl čl. 17 nařízení Dublin III neaplikovat.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

8. Žalobce uvedl, že žalovaný dovedl nepřipustnost jeho žádosti, aniž by se zabýval jeho obavami z vycestování do země původu, resp. do Německa. Napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné. Žalobce také navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.
9. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci a závěry napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, podle něhož tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně. Neměl by tak být rozdíl v tom, který z členských států EU bude o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodovat. Za posouzení žádosti žalobce je odpovědné Německo.

IV. Posouzení věci soudem

10. Žaloba je přípustná. Byla podána oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil).
11. Předně je nutno uvést, že pokud žalobce napadenému rozhodnutí vytýká nedostatečné posouzení jeho obav z pronásledování v zemi původu, resp. v Německu, tato výtky se zcela mýlí s tvrzeními žalobce v průběhu předcházejícího správního řízení. Žalobce se o jakýchkoli obavách z pronásledování své osoby v Uzbekistánu či v Německu vůbec nezmínil, z jím sdělených údajů a tvrzení v průběhu pohovoru vyplynulo, že by si na území členských států EU chtěl vydělat finanční prostředky, aby mohl v zemi původu splatit dluh. Jiné důvody neuváděl. Ve vztahu k Německu pouze uváděl, že tam nikoho nezná, nikdy tam nebyl a neumí německy. Ani v napadeném rozhodnutí se neuvádí (jak tvrdí žalobce), že by žalobce vyjádřil obavy z pronásledování na území domovského státu či v Německu. Naopak uvedl, že v Uzbekistánu se mu líbí a v souvislosti s Německem žádné problémy nemá.
12. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj je zcela zřejmé, o čem, jak a proč bylo rozhodnuto. A i pokud by žalobce svoji žádost odůvodňoval obavami z pronásledování v zemi původu, nejednalo by se o otázku, již by se žalovaný měl – s ohledem na přijatý závěr – zabývat. Opodstatněnost případných obav z pronásledování v zemi původu je předmětem řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ve věci samé a k

tomuto řízení je v případě žalobce příslušné dle pravidel nařízení Dublin III, jejichž aplikace v žalobě není jakkoli konkrétně zpochybňována, Německo.

13. Je pravdou, že žalobce poukazoval na to, že v Německu nemá žádné zázemí. Tuto výtku soud velmi vstřícně vyhodnotil jako námitku proti posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z bodu 17 preambule tohoto nařízení vyplývá, že prostor pro tento postup vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky“.
14. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je založen na správním uvážení žalovaného. Při přezkumu správního uvážení se soud zabývá mj. tím, zda ze strany správního orgánu nedošlo k porušení zásady zákazu libovůle, neboť každé správní uvážení má své meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS). Tyto meze jsou v případě čl. 17 nařízení Dublin III dány povinností státu „zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
15. Jak dále vyplývá z naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, „pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). ...“. Krajský soud má za to, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal důvody, pro které by mělo být k aplikaci uvedeného článku přistoupeno. A žalobce proti těmto úvahám žalovaného ani nepročí. Teprve v žalobě žalobce poukázal velmi obecně na to, že je v České republice plně integrován. Tomuto jeho tvrzení však nic nenasvědčuje. Skutečnost, že na území České republiky má žalobce nějaké známé, které v Německu nemá, skutečně důvodem pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. být bez dalšího nemůže.
17. Soud z uvedených důvodů žalobním námitkám nepřisvědčil. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a žalovaný se v něm dostatečně zabýval též aplikací čl. 17 nařízení Dublin III. Úvahy žalovaného mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

19. Soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť hned rozhodl ve věci samé. Osud tohoto návrhu sleduje výsledek řízení o žalobě, tj. tento rozsudek.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 17. října 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně